

som det vil være muligt at anstille overfor denne Sag, er foretagne, først i dette Ting og senere i Landstinget, og det er derfor mit oprigtige Haab, at man nu skulde være naaet til Vejs Ende med denne vanskelige Sag, saa at Lovforslaget uændret kunde blive vedtaget af Folketinget. Jeg anbefaler i hvert Fald saa stærkt, som det er mig muligt, det høje Ting at vedtage Lovforslaget, som det nu foreligger.

**Thomas Larsen:** Det har ved det foreliggende Spørgsmaal om Ordningen af Banegaardsforholdene i Aarhus tilstrækkeligt vist sig, at der er meget forskellige Opfattelser af, hvilken Ordning der vil være det mest formaalstjenlige at gennemføre, og Umuligheden af at løse dette Spørgsmaal paa Finansloven, saaledes som det oprindeligt var paatænkt, er tilstrækkeligt godtgjort ved den Gang, Lovforslaget har haft gennem Tingene. Der var ingen anden Mulighed for at komme til en virkelig Drøftelse af dette Spørgsmaal end ved Hjælp af et særligt Lovforslag. Regeringen fremsatte da ogsaa et Lovforslag, som gik ud paa, at der skulde anlægges en Centralbanegaard i Mølleengen. Som nævnt af den højtærede Minister fremkom der flere Forslag, der har været Genstand for Drøftelse baade i dette Ting og i Landstinget, og disse Forslag har haft en ejendommelig Gang gennem begge Rigsdagens Ting. Den 29. April 1915 blev Regeringens Lovforslag om Anlæg af en Centralbanegaard i Mølleengen ved Aarhus vedtaget i dette Ting af et Mindretal paa 42 Stemmer, medens 50 Medlemmer svarede: Stemmer ikke. Efter at den oprindelige Plan var reduceret til det nu foreliggende Lovforslag, viste det sig, at der ogsaa oppe i det andet høje Ting var meget stor Meningsforskel om Sagen, idet Lovforslaget kun blev vedtaget med 32 Stemmer, medens 20 Medlemmer hverken stemte for eller imod. Dette Spørgsmaal har altsaa været i Stand til at dele Opfattelserne ikke alene herved, [men ogsaa oppe i det andet høje Ting.

Spørgsmaalet er nu, om det foreliggende Lovforslag er i Stand til at løse Opgaven paa en bedre Maade end tidligere Lovforlag. Jeg kan ikke nægte, at jeg her stiller mig noget tvivlende. Alle ved, at da Sagen blev behandlet herved, var jeg en afgjort Tilhænger af Etatsraad Hammerichs Forslag om en Gennemkørselsstation, fordi det forekom mig, at dette Forslag aabnede et Fremtidsperspektiv, som de

andre Planer savnede, og naar man skulde gennemføre en Ordning, der koster mange Millioner, forekom det mig, at man maatte se lidt ud over det rent lokale og se hen til, at ogsaa den omliggende Egn fik Fordel af de store Bekostninger ved Ordningen af Banegaardsforholdene inde i Aarhus, og jeg mente som sagt, at det Hammerichske Forslag aabnede de bedste Udsigter i saa Henseende. Ikke alene havde dette Forslag den Fordel, at man i Stedet for en Rebroussementstation i Aarhus fik en Gennemkørselsstation, hvad alle maa indrømme er en Fordel, men det havde ogsaa den Fordel, at man beholdt Godsbanegaarden nede ved Havnen, hvad man alle Steder, hvor der har været Tale om Udvidelser eller Bygning af nye Godsbanegaarde, er tilbøjelig til at anse for det retteste. Her gaar man den modsatte Vej og anlægger Banegaarden 3—4 km fra Havnen, hvilket efter min Mening i hvert Fald ikke er det heldigste. Jeg skal imidlertid ikke komme dybt ind paa Enkeltheder i Sagen, idet jeg gaar ud fra, at den i Virkeligheden er afgjort ved den Afstemning, som har fundet Sted oppe i det andet høje Ting, og der er derfor ikke særlig Grund til at fordybe sig stærkt i specielle Ting, som vedrører Sagen.

Der er dog en Side ved Sagen, som jeg vil gøre et Par Bemærkninger om. Saavel her i Salen som i Udvalget udtalte den højtærede Minister i forrige Samling gentagne Gange, at han kun kunde gaa med til en fuldt færdig Plan eller til en Del af en Plan, der var udarbejdet med samme Omhu og var lige saa fyldestgørende for Formaalet som Ministerens eget Lovforslag. Nu hørte jeg nok, at den højtærede Minister udtalte, at han havde sagt, at naar han blev klar over, hvor Personbanegaarden skulde ligge, var dette i og for sig tilstrækkeligt, han vilde ikke være tilfreds med den Kendsgerning, at Godsbanegaarden kom til at ligge i Mølleengen, han vilde ogsaa vide, hvor Personbanegaarden skulde ligge. Efter de Udtalelser, Ministeren gentagne Gange har fremsat, forekommer det mig alligevel, at det ikke blot var dette, hans Krav indeholdt, men noget mere, nemlig at der skulde være en fuldt færdig Plan, hvis han skulde kunne tiltræde Forslaget, og ved en fuldt færdig Plan forstaa man ikke blot, at det angives, hvor en Station skal ligge, men den indeholder ogsaa, hvorledes Stationen skal indrettes, og hvor meget den maa koste. I saa Henseende var der 3 Forslag, Ministeren kunde anse for at være fyldestgø-